

ЛІТЕРАТУРА:

1. Про інвестиційну діяльність : Закон України за станом на 18.09.91 // Відомості Верховної Ради України. – 1992. – № 10. – Ст. 357.
2. Про режим іноземного інвестування : Закон України за станом на 19.03.1996 р. // Відомості Верховної Ради України. – 1996. – № 19. – Ст. 80.
3. Про авторське право та суміжні права : Закон України за станом на 23.12.1993 р. // Відомості Верховної Ради України. – 1994. – № 13. – Ст. 64.
4. Про захист персональних даних : Закон України за станом на 01.06.2010 р. // Відомості Верховної Ради України. – 2010. – № 347. – Ст. 481.
5. Збанацький Д. Стартапи: юридичні та практичні аспекти. Ознайомча частина. // Незалежний аудитор. – URL: http://n-auditor.com.ua/uk/component/na_archive/155?view=material.

Дарієнко Вікторія Вікторівна,

студентка 2-го курсу факультету цивільної та господарської юстиції

Національного університету «Одеська юридична академія»

Науковий керівник: к.ю.н., доцент Завальнюк С. В.

ДЕЯКІ ПРОБЛЕМИ ЗАХИСТУ МАЙНОВИХ ПРАВ ДИТИНИ В УКРАЇНІ: ВРАХУВАННЯ ДОСВІДУ НІМЕЧЧИНИ

У зв'язку з інтеграцією України, стало питання захисту майнових прав дитини, яке є важливим з точки зору забезпечення повноцінної реалізації цивільно-правового захисту неповнолітньої дитини.

З моменту народження у дитини існує правоздатність, яка дає можливість володіти майновими правами. Її участь у цивільно-правових відносинах забезпечується державою.

Відповідно до ст.31 ЦК України, фізична особа, яка не досягла 14 років, має право: самостійно вчиняти дрібні побутові правочини та здійснювати особисті немайнові права на результати інтелектуальної, творчої діяльності, що охороняються законом. Таким чином, цивільне законодавство України регулює майнові права дитини [1].

Приватне право розглядає дитину як повноцінний суб'єкт правовідносин, котрій потрібна допомога- особа, яка від імені дитини зможе захищати її інтереси.

Сімейний кодекс України покладає захист майнових прав дітей на батьків (ст. 154), які мають право: на самозахист своєї дитини, а також звертатися до суду, органів місцевої та державної влади, громадських організацій за захистом прав та інтересів своєї дитини [2].

Як член міжнародного співтовариства, Україна намагається створити середовище, де діти зможуть гідно розвиватися та бути впевненими у захисті їх прав.

Базовим нормативно-правовим актом забезпечення і гарантування прав дитини стала ратифікована Україною Конвенція ООН про права дитини від 20 листопада 1989 року, однак питання захисту прав та законних інтересів дітей залишається актуальним [3].

Окрім традиційних проблем із реєстрацією норм європейського права в українське законодавство, стала нагальною проблема протиріччя норм права. У діючому законодавстві України не закріплено поняття «управління майном дитини». Згідно з ст. 1029 ЦК, за договором управління майном, одна сторона передає іншій на певний строк майно в управління, а інша сторона зобов'язується здійснювати от свого імені управління цим майном в інтересах установника управління або особи, вказаної ним особи за окрему оплату.

Аналізуючи законодавство України та наукову літературу, під управлінням майном необхідно розуміти дії в інтересах дитини вповноваженої особи (одного з батьків або опікуна), яка має права власника[4].

Дохід, отриманий від користування майном дитини, батьки мають право використовувати на виховання та утримання інших дітей та на невідкладні потреби родини (ст. 178 СК), але законодавство не врегульовує питання розподілу доходів, отриманих у процесі управління, що також не в інтересах дитини.

У німецькому цивільному уложенні, а саме ст. 1649, врегульовані норми управління майном дитини, такі як: дохід, отриманий від майна дитини, має бути використаний в інтересах дитини. Батьки мають право використовувати його в своїх інтересах, при умові, що таке використання є справедливим із врахуванням майнового положення та доходів заінтересованих осіб.

Важливою нормою є вимога проводити розподіл доходів від майна дитини на дозволені потреби тільки після виконання обов'язка на утримання цього майна. Згідно з ст. 1646 ЦК Німеччини, у разі придбання батьками за рахунок коштів дитини рухомого майна, право власності на це майно переходить до дитини. В українському законодавстві такі норми відсутні, з цього випливає, що вони можуть тлумачитись по-різному [5].

У цивільному кодексі України не прописане право дітей на житло у випадках накладення арешту, стягнення на нерухоме майно та при його конфіскації. Якщо у приватизаційному свідоцтві на житло або іншому документі, який свідчить про право власності, відсутні дані про дитину як співвласника, її інтереси захистити просто неможливо. Найкращим способом

захисту прав дітей на житло є внесення дитини, як співвласника, у документ, який підтверджує право власності на житло.

Підсумовуючи вищевикладене, можна зробити висновки, що наявність у дитини з моменту народження цивільної правосуб'єктності створює можливість володіти не лише немайновими правами, але й майновими. Враховуючи особливості неповнолітніх дітей, їх участь у цивільно-правових відносинах гарантується державою. Стан захисту майнових прав є важливим з точки зору формування дитини як особистості. Недоліки у законодавстві не дають змогу реалізувати в повному обсязі гарантії з боку держави. Тільки вдосконалення норм українського законодавства, яке буде напружене на створення необхідних умов для захисту майнових прав дитини, зможе захистити інтереси дитини- власника майна.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Цивільний кодекс України. Редакція від 04.11.2018 р. – URL:<http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/435-15>
2. Сімейний кодекс України. Редакція від 28.08.2018 р. – URL:<http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2947-14>
3. Про ратифікацію Конвенції про права дитини: Постанова Верховної Ради України від 27.02.1991 р. №789-XII (78912). – URL:http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_021
4. Лапчевська О.Ф. Проблеми захисту майнових прав дитини // Юридична наука. – 2013. – № 2. – С. 41-42.
5. Гражданское уложение Германии. Deutsches Bürgerliches Gesetzbuch mit Einfuhrungsgesetz: Вводный Закон к Гражданскому уложению; Перевод с немецкого.; Научн. Редактора – А.Л.Маковский [и др.]. – М.: Волтерс Клувер, 2004.

*Додонова Дар'я Миколаївна,
студентка 1-го курсу магістратури
факультету цивільної та господарської юстиції
Національного університету «Одеська юридична академія»
Науковий керівник: к.ю.н., доцент Фасій Б.В.*

ТЛУМАЧЕННЯ СПІРНИХ УМОВ ДОГОВОРУ: ВИКОРИСТАННЯ ПРИНЦИПУ CONTRA PROFERENTEM

У ст. 526 Цивільного кодексу України (далі – ЦК України) передбачено, що зобов'язання має виконуватися належним чином відповідно до умов договору та вимог ЦК України, інших актів цивільного законодавства, а за відсутності таких умов та вимог – відповідно до звичаїв ділового обороту або